

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Tlaková plynárna Ústí nad Labem a.s.**, se sídlem Ústí nad Labem, Havířská 346/100, zast. JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem, se sídlem Ústí nad Labem, Masarykova 1120/43, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2013, č.j. 311/530/13/Se, 11092/ENV/13,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce svojí žalobou brojil proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ústí nad Labem (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 20. 12. 2012, č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/0545293, a zamítnuto odvolání proti němu. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci dle § 125a odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, uložena pokuta ve výši 250.000 Kč za správní delikt dle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., kterého se žalobce dopustil tím, že od 1. 6. 2009 do 24. 8. 2012 vypouštěl odpadní vody ze „Staré popelové skládky“ (vodního díla III. kategorie) v Ústí nad Labem, k.ú. Ústí nad Labem – Všebořice, do bezejmenného levostranného přítoku Podhořského potoka bez platného povolení k nakládání s vodami, čímž porušil § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. Žalobci byla dále rozhodnutím správního orgánu prvního

stupně uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že celým dějem se prolíná nemožnost přístupu, a tedy i průchodu a průjezdu na Starou popelovou skládku (dále též „SPS“). Namítl, že na SPS nebyl zajištěn průchod a průjezd v důsledku činnosti majitelky sousedících pozemků. Protože na SPS z tohoto důvodu nebyl možný příchod ani přístup, nebylo možno provést ani v úvahu přicházející opatření k zamezení odtoku vod nebo přivedení vod do kanalizace. Upozornil, že vlastník pozemků od roku 2009 blokuje přístup, uzavřel cestu závorou a odmítá vpustit pracovníky žalobce i další subjekty. Odkázal na řízení vedená Okresním soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 11 C 461/2008 a 14 C 164/2008 mezi žalobcem a vlastníkem sousedních pozemků. Připustil, že v § 60 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb. je zakotvena možnost vstupu na pozemky sousedící s vodním dílem, upozornil však, že této možnosti lze využít až po předchozím projednání, přičemž s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 652/06, uvedl, že v projednávaném případě dohoda s vlastníky těchto pozemků možná nebyla, protože žalobce inicioval soudní řízení.

Žalobce namítl, že se zprostil odpovědnosti za jemu vytýkaný správní delikt kvůli vyšší moci (chování vlastníka sousedících pozemků), přičemž příčinou, která vyvolala tuto vyšší moc, byla chybně provedená privatizace, tj. rozhodnutí státu. Dalším charakterem majícím rysy vyšší moci je to, že řízení, která se vedou u Okresního soudu v Ústí nad Labem od roku 2008, dosud neskončila, byť pro obstrukce tehdejšího vlastníka sousedících pozemků, a současný vlastník v těchto obstrukcích pokračuje, přičemž nesouhlasně odkazoval na argumentaci protistrany v těchto řízeních. Žalobce dále vznášel námitky proti průběhu privatizace a delimitace původního státního podniku Palivový kombinát Úžín, při nichž se nepamatovalo na průchod a průjezd k SPS.

Dále odkázal na stanoviska Povodí Ohře, s.p. ze dne 23. 3. 2009 a ze dne 14. 12. 2010, z nichž vyplývá, že Povodí Ohře, s.p. s prodloužením stávajícího povolení ani s vydáním nového povolení nesouhlasí, přičemž polemizoval s argumentací Povodí Ohře, s.p. obsaženou v těchto stanoviscích.

Uvedl rovněž, že je nutné zkoumat i místní šetření u žalobce ze dne 22. 4. 2011; podle žalobce je to zejména konstatování, že v současnosti do zbytkové vodní plochy nevtéká žádný tok, který je zmiňován v posouzení možnosti zrušení odkaliště jako vodního díla v souvislosti s rekultivací; do jednoho místa jsou svedeny dvě trubky, které pravděpodobně slouží k odvodu dešťových vod a případných průsaků ze septiků v obci. Je pravděpodobné (konstatuje se zápisem z místního šetření), že v době větších srážek a tání z tohoto místa odtéká voda do zbytkové vodní plochy odkaliště. Dále se podle žalobce konstatuje, že voda jednoho z výtoků, ačkoliv je průzračná, značně zapáchá (kanálový pach), což opět ukazuje na to, že do SPS vedou další svody, a to subjektů odlišných od žalobce. Těmito skutečnostmi se ovšem správní orgán prvního stupně nezabýval, ačkoliv by to mělo význam jak na rozsah tzv. průsaků, tak i na stupeň znečištění, které se klade za vinu žalobci.

Podle žalobce správní orgán prvního stupně měl vysvětlit, jakým způsobem měl žalobce provést požadovaná opatření a řešit nastalou situaci. To, že se odpovědnost v tomto správním řízení hodnotí jako objektivní odpovědnost, neznamená, že ani u této objektivní odpovědnosti není možné její zproštění. Pokud tedy povinný subjekt prokáže, že důsledkům, které se mu kladou za vinu, nemohl zabránit, protože k následku došlo neodvratitelnou událostí, která nemá původ v provozu, nelze proti němu podle žalobce uplatnit žádnou sankci.

Žalobce připomněl, že z důvodu postupu tehdejšího a současného vlastníka sousedících pozemků nemohl hledat taková opatření, která by vedla k omezení vypouštění velkého množství iontů do Podhořského potoka, ani nemohl dokončit rekultivační práce či provést práce na odvedení odpadních vod do městské čistírny odpadních vod.

Dále odkázal na komentář k žádosti o povolení vypouštění odpadních vod ze SPS zpracovaný společností AQUATEST a.s. (a navrhl jej jako důkaz), který má podporovat jeho tvrzení o nemožnosti provedení opatření k zamezení vypouštění odpadních vod ze SPS s ohledem na nemožnost přístupu ke SPS z důvodu chování vlastníka sousedících pozemků. Dodal, že jedinou reálnou dostupnou možností dle odkazovaného komentáře společnosti AQUATEST a.s. je využití degradace v přirozeném prostředí mokřadu; v této souvislosti je ovšem komplikací to, že dokončení rekultivace SPS naráží na nesouhlas Agentury ochrany přírody a krajiny, podle níž vodní laguna v SPS je biotopem řady zvláště či obecně chráněných druhů živočichů, přičemž její odvodnění je z pohledu ochrany přírody zcela nežádoucí; teprve na základě zoologického průzkumu je možné rozhodovat, zda rekultivace bude možná, a s ohledem na to navrhnout postup.

K tvrzení žalovaného, že Povodí Ohře, s.p. není povolujícím úřadem a že by jeho stanovisko nemuselo být rozhodující pro vydání povolení k vypouštění odpadních vod, opáčil, že po faktické stránce nebylo možné, aby při nesouhlasu správce Podhořského potoka bylo vodoprávním orgánem rozhodnuto, že se povoluje vypouštění vod do jím spravovaného potoka.

Žalobce dále namítal, že krajský úřad provedl zjištění, že z tělesa vodního díla i za dlouhého bezdeštného stavu vytéká odpadní voda v množství 7-10 l/s; to by podle žalobce mělo signalizovat, že tato voda vytékající z tělesa SPS je buď vodou z okolních zdrojů, nebo z povodí Podhořského potoka, takže by to byl další důvod pro posouzení příčiny a zjištění, o jaké vody se fakticky jedná. Upozornil, že z předkládaného komentáře společnosti AQUATEST a.s. vyplývá, že stav je zhruba stejný jako v době, kdy bylo vydáno předchozí povolení ze dne 7. 1. 2005, jež bylo platné do 31. 1. 2009, přičemž dokonce by mělo dojít ke zlepšení, neboť částečně proběhly rekultivace. Z tohoto hlediska je i dopad nyní vytékajících vod s předchozím stavem naprosto stejný, liší se jenom v tom, že zatím povolení vydáno nebylo, ačkoliv se na podkladech pro jeho vydání pracuje.

Žalobce zdůraznil, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. To, že nebyla formálně podána nová žádost, bylo vyvoláno tím, že si žalobce nemůže představit rozhodnutí vodoprávního orgánu, které by bylo v rozporu se správcem vodního toku; s naprostou určitostí je možné tvrdit, že takové

rozhodnutí by vodoprávní orgán nevydal; tomu podle žalobce brání i smysl zákonné úpravy.

Podle žalobce v odvolání bylo vytýkáno správnímu orgánu prvního stupně, že nebylo provedeno dokazování navrženými důkazy, přestože byly dostupné pro správní orgán prvního stupně dožádáním nebo předložením žalobcem. Dále si správní orgán prvního stupně nezjednal jasno, zda žalobce mohl zabránit tomuto vypouštění, zda se na vypouštění podílejí i další subjekty a co fakticky bylo možné požadovat po žalobci jak z hlediska faktické blokace vod, tak i z hlediska získání povolení. Žalovaný tento postup schválil a dopustil se stejného pochybení.

Žalobce upozornil, že došlo k porušení § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), když pro zjištění vhodného stavu věci byly navrženy důkazy, ovšem správní orgán prvního stupně ani žalovaný je neprovedl. Kromě toho správní orgán prvního stupně měl provést důkazy listinou ve smyslu § 52 odst. 1 a odst. 6 s.ř. (žalobce měl patrně na mysli § 53 odst. 1 a odst. 6 s.ř.) a mohlo být provedeno i ohledání ve smyslu § 54 s.ř., když šetření na místě nebylo prováděno v tomto řízení, ale v řízení jiném.

Dodal, že nedošlo ke spáchání vytýkaného deliktu, neboť výsledek byl způsoben okolnostmi nezávislými na žalobci a majícími charakter vyšší moci, a to do té míry, že nelze u žalobce jeho jednání klasifikovat jako takovou odpovědnost, která by měla za důsledek uložení sankce, protože citované okolnosti vyšší moci jej odpovědnosti zprošťují.

Závěrem navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na stanovisku uvedeném ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Sdělil, že je toho názoru, že žalobce neučinil veškeré možné kroky, aby zabránil nezákonnému jednání. Problémy s rekultivací skládky a s vypouštěním odpadních vod byly žalobci dlouhodobě známy. Po vypršení platnosti povolení nakládání s vodami měl žalobce jednat s příslušným vodoprávním orgánem bez ohledu na nesouhlasné stanovisko Povodí Ohře, s.p. Žádné kroky však žalobce neučinil a svou nečinnost obhájí soudním sporem, který se týká zamezení přístupu na jeho pozemky. Podnět k řešení nezákonného stavu dal Krajský úřad Ústeckého kraje správnímu orgánu prvního stupně, neboť neměl jinou zákonnou možnost, jak donutit žalobce, aby plnil své povinnosti. Žalovaný v postupu správního orgánu prvního stupně neshledal závady, které by byly důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí, a s jeho závěry se ztotožnil. Dodal, že při ukládání sankce byly zohledněny veškeré zjištěné skutečnosti včetně těch, jež se týkají snahy žalobce k nápravě vzniklého stavu; uložená sankce je dle žalovaného oprávněná a odpovídá zjištěnému jednání. Uzavřel, že správní úřady postupovaly v souladu se zákonem a není zde shledán jakýkoliv důvod pro vrácení věci do nového řízení.

Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci vyslovili souhlas. Soud proto rozhodl o věci samé bez jednání.

Správní spis pak obsahuje pro danou věc především tyto podstatné dokumenty: protokol o kontrolním zjištění správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 11. 2011, č.j. ČIŽP/OOV/0545293, povolení Krajského úřadu Ústeckého kraje k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze dne 7. 1. 2005, č.j. 2580/ZPZ/04/J-28/Kr, stanoviska Povodí Ohře, s.p. ze dne 23. 3. 2009, č.j. 003702-3010/2009, a ze dne 14. 12. 2010, č.j. 003702-31743/2010 (nesouhlas s prodloužením povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ani s vydáním nového povolení), odstoupení společnosti AQUATEST a.s. ze dne 27. 5. 2009 od smlouvy o nájmu uzavřené dne 2. 5. 2004 mezi žalobcem jako pronajímatelem a společností AQUATEST a.s. jako nájemcem, protokoly o zkouškách Povodí Ohře, s.p. z let 2009 – 2011, podnět Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 24. 5. 2012 k zahájení řízení o uložení pokuty, zprávu Povodí Ohře, s.p. o jednorázovém týdenním úředním měření vypouštěného objemu odpadních vod na odtoku z SPS prováděném ve dnech 16. 7. 2012 – 23. 7. 2012, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení o uložení pokuty ze dne 22. 8. 2012, č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/0545293.001/12/UZS, usnesení správního orgánu prvního stupně o stanovení lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 22. 8. 2012, č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/0545293.002/12/UZS, vyjádření žalobce ze dne 24. 9. 2012, informace Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 4. 10. 2012 o místu vypouštění odpadních vod ze SPS, rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 19. 9. 2012, č.j. 2133/ZPZ/12/RVP-040.4, o tom, že levobřežní přítok Podhořského potoka je vodním tokem ve smyslu § 43 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 10. 2012, č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/0545293.006/12/UZS, o stanovení lhůty k předložení požadovaných dokladů, vyjádření žalobce ze dne 22. 10. 2012 včetně komentáře společnosti AQUATEST a.s. ze dne 17. 10. 2012, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení pokuty ze dne 20. 12. 2012, č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/0545293.007/12/UZS, odvolání žalobce ze dne 3. 1. 2013 a rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2013, č.j. 311/530/13/Se, 11092/ENV/13.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě vznesl obsáhlou argumentaci, na jejímž základě se domnívá, že se zprostil objektivní odpovědnosti tím, že vyšší moc (chování bývalé majitelky a současného majitele sousedních pozemků a soudní spory s nimi, jež trvaly velmi dlouhou dobu, nemožnost přístupu ke SPS, chybně provedená privatizace atd.) mu zabránila v přístupu ke SPS, a tedy i v zamezení vypouštění odpadních vod ze SPS do přítoku Podhořského potoka.

Podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. ve znění účinném v rozhodném období povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.

Podle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb. ve znění účinném v rozhodném období právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.

V § 125a odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. ve znění účinném v rozhodném období za správní delikt podle odstavce 1 písm. b) spáchaný vypouštěním odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních bez povolení k nakládání s vodami se uloží pokuta do 5.000.000 Kč.

Podle § 125l odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb. ve znění účinném v rozhodném období právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

K povaze odpovědnosti za správní delikt dle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb. se již vyjádřil zdejší soud kupříkladu v rozsudku ze dne 21. 9. 2016, č.j. 8 A 148/2012-65 následovně: „*K otázce zavinění soud uvádí, že správní delikt dle ust. § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, je postaven na objektivní odpovědnosti. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce vypouštěl odpadní vody do vod povrchových bez povolení k nakládání s vodami, přičemž žalobce jakožto majitel objektu, z nichž byly odpadní vody vypouštěny, nese za takové jednání objektivní odpovědnost.*“

I v projednávaném případě se jedná o objektivní odpovědnost, v jejímž rámci se nezkoumá zavinění. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce vypouštěl odpadní vody do bezejmenného levostranného přítoku Podhořského potoka bez povolení k nakládání s vodami. Proto není pochyb o tom, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 125a odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. Spornou otázkou tak zůstává, zda se žalobce své objektivní odpovědnosti zprostil ve smyslu § 125l odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb.

K naplnění objektivní stránky správního deliktu dle § 125a odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. je třeba, aby jednak byly vypouštěny odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních (první podmínka), jednak aby ten, kdo tyto odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních vypouští, k této činnosti neměl povolení k nakládání s vodami ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. (druhá podmínka). Mezi účastníky řízení není sporu, že objektivní odpovědnost žalobce je dána. Aby však mohl být naplněn liberační důvod ve smyslu § 125l odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., čehož se žalobce fakticky dovolával v žalobě, je třeba, aby účastník řízení (zde žalobce) prokázal, že vynaložil veškeré úsilí k tomu, aby nebyla naplněna ani jedna ze dvou shora uvedených podmínek.

Žalobce v žalobě opakovaně zdůrazňoval, že nemohl zabránit vypouštění odpadních vod do bezejmenného levostranného přítoku Podhořského potoka, resp. že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby tomuto vypouštění odpadních vod do vod povrchových zabránil (zejména tím, že jednal s tehdejší majitelkou sousedícího pozemku a že poté, kdy došlo k znepřístupnění SPS ze strany tehdejší majitelky sousedícího pozemku, s touto, jakož i s jejím právním nástupcem vedl vleklý soudní spor;

přes všechny tyto skutečnosti však bylo fakticky i právně nemožné se ke SPS dostat a zabránit vypouštění odpadních vod do vod povrchových). Tuto žalobcovu argumentaci soud nikterak nezpochybnuje. I kdyby soud připustil, že žalobce vynaložil veškeré úsilí nezbytné k zabránění naplnění první ze shora uvedených podmínek vzniku objektivní odpovědnosti, žalobce ovšem podle názoru soudu neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránil v naplnění podmínky druhé.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce měl povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze dne 7. 1. 2015, č.j. 2580/ZPZ/04/J-28/Kr. Platnost tohoto povolení vypršela dnem 31. 1. 2009. Žalobce požádal svými dopisy ze dne 13. 2. 2009 a ze dne 11. 10. 2010 Povodí Ohře, s.p. o vyjádření ohledně povolení k vypouštění vod ze SPS, přičemž Povodí Ohře, s.p. v obou případech vydalo nesouhlasná stanoviska (ze dne 23. 3. 2009, č.j. 003702-3010/2009, a ze dne 14. 12. 2010, č.j. 003702-31743/2010).

Žalobce v průběhu správního řízení i v žalobě připustil, že nepožádal příslušný vodoprávní orgán o vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Kupříkladu v komentáři společnosti AQUATEST a.s. ze dne 17. 10. 2012 přiloženém k vyjádření žalobce pro správní orgán prvního stupně ze dne 22. 10. 2012 je výslovně připuštěno, že „v důsledku personální ‘turbulence’ při zajišťování vodohospodářské problematiky TPÚ (tj. žalobce, pozn. soudu) došlo k pomýlenému jednání v tom smyslu, že nesouhlasná stanoviska Povodí Ohře, s.p. ... byla považována za ‘nepřekonatelnou’ překážku k dalšímu konání.“ Pokud žalobce ani nepodal žádost o vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, pak je zjevné, že nevynaložil veškeré úsilí k tomu, aby zabránil v naplnění druhé podmínky vzniku objektivní odpovědnosti.

Co se týče odkazu žalobce na nesouhlasná stanoviska Povodí Ohře, s.p., tato stanoviska nebyla závaznými stanovisky a žalobci nikterak nebránila podat příslušnému vodoprávnímu orgánu žádost o vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Jestliže žalobce tvrdí, že této žádosti „s naprostou určitostí“ nemohlo být s ohledem na nesouhlasná stanoviska Povodí Ohře, s.p. vyhověno, soud k tomu uvádí, že se jedná o pouhou ničím nepodloženou spekulaci. Žalobci nic nebránilo v tom, aby podal řádnou žádost o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, přičemž v řízení o této žádosti mohl uplatnit veškeré argumenty, jež vznesl v projednávané žalobě ohledně nemožnosti zabránění v naplnění první se shora uvedených podmínek. Příslušný vodoprávní úřad by všechny tyto skutečnosti posoudil v rámci správního uvážení, přičemž v případném povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových by mohl v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb. stanovit nejen účel, rozsah a povinnosti, ale i podmínky, za kterých by takové rozhodnutí vydal. Proti rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových by žalobce pochopitelně mohl podat odvolání, event. následně i žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s.ř.s.

Není možné dospět k závěru, že žalobce vynaložil veškeré úsilí nezbytné k zabránění porušení povinnosti, jestliže se žalobce ani nepokusil zabránit v naplnění druhé ze shora uvedených podmínek, tj. ani se nepokusil získat povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Soud proto uzavírá, že v projednávaném případě nemohlo dojít k naplnění liberačního důvodu dle § 125l odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., a

tudíž žalobce se své objektivní odpovědnosti za správní delikt dle § 125a odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. ve znění účinném k 24. 8. 2012 nezprostil.

S ohledem na shora uvedené soud nepovažuje za nezbytné reagovat na každou jednotlivou s tím související námitku žalobce, zejména na neustále opakovanou námitku, že mu bylo vlastníky sousedních pozemků zabráněno dostat se k SPS a zamezit tak ve vypouštění odpadních vod do vod povrchových, na tvrzení týkající se soudních řízení vedených před Okresním soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 11 C 461/2008 a 14 C 164/2008 a průtahů v nich, na námitky ohledně nesprávně provedené privatizace státního podniku Palivový kombinát Úžín i cesty sloužící k přístupu na SPS, na opakované odkazování se žalobce na vyšší moc, na argumentaci týkající se výkladu § 60 zákona č. 254/2001 Sb. a s ním souvisejícího nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 652/07, na námitky týkající se odstoupení společnosti AQUATEST a.s. od nájemní smlouvy na SPS, na polemiku s argumentací Povodí Ohře, s.p. obsaženou v jeho stanoviscích ze dne 23. 3. 2009 a 14. 12. 2010, na námitky ohledně nesouhlasu Agentury ochrany přírody a krajiny ČR ze dne 13. 12. 2011 s dokončením rekultivačních prací, na argumentaci žalobce o tom, že k vypouštění odpadních vod nedošlo v důsledku provozní činnosti žalobce, či na námitky žalobce o tom, že stav ve věci vypouštěných odpadních vod má být zhruba stejný, ba dokonce i lepší než v době, kdy bylo vydáno původní povolení platné do 31. 1. 2009. Žádná z těchto námitek totiž nemění ničeho na shora uvedených právních závěrech soudu. Všechny tyto námitky pak žalobce měl a mohl uplatnit v řízení o žádosti o vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, jež měl žalobce iniciovat, nikoliv až v řízení o uložení pokuty za správní delikt dle § 125a odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., ani v navazujícím soudním řízení správním.

V této souvislosti soud odkazuje na ustálenou judikaturu vrcholných soudů, kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č.j. 7 As 83/2015: „Z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí však není povinností soudu se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým dílčím skutečnostem, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afš 70/2008 - 130, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994 ve věci *Van de Hurk v. The Netherlands*, stížnost č. 16034/90, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>).“

Ze stejných důvodů pak soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazu spisem Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 11 C 461/2008, komentářem společnosti AQUATEST a.s., mapou SPS a jejího okolí a odborným stanoviskem Agentury ochrany přírody a krajiny ČR ze dne 13. 12. 2011, č.j. 00814/ULB/2011; ani tyto důkazy nemohly nic změnit na shora vyslovených právních závěrech soudu. Žalobce dále navrhoval provést důkaz žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného a správním spisem správního orgánu prvního stupně; ani těmito návrhům soud nevyhověl, neboť skutečnosti obsažené ve správním spise není nutné dokazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č.j. 3 As 188/2016-32).

Pokud jde o námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně měl vysvětlit, jakým způsobem měl žalobce provést navrhovaná opatření k zamezení vypouštění odpadních vod do povrchových vod, soud k tomu uvádí, že žalobce pomíjí, že mu byla sankce uložena za

to, že odpadní vody vypouštěl do povrchových vod bez povolení. To ostatně vyplývá i ze shora uvedeného. Krucialním pochybením žalobce tedy nebylo samotné vypouštění odpadních vod do povrchových vod, nýbrž fakt, že k vypouštění odpadních vod do povrchových vod, k němuž docházelo, neměl povolení ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., resp. že se jej ani nepokusil opatřit.

Žalobce v žalobě rovněž odkázal na „místní šetření na SPS z 22. 4. 2011“ a argumentoval ohledně toho, že do SPS vedou další svody subjektů odlišných od žalobce a že správní orgán prvního stupně měl uvážit, zda se na vypouštění podílejí i další subjekty. K tomu soud nejprve uvádí, že ve správním spise se žádný protokol o místním šetření ze dne 22. 4. 2011 nenachází; žalobce jej nepřiložil k žalobě jako důkaz ani k němu neuvedl žádné bližší podrobnosti. Námitka žalobce je tak na samé hranici projednatelnosti, přičemž soud se k jakémusi „místnímu šetření na SPS z 22. 4. 2011“ nemůže vyjádřit, neboť žalobce k tomuto tvrzení nepřiložil žádný důkaz a opora pro toto tvrzení nevyplývá ani ze správního spisu. Žalovaný k téže námitce žalobce v napadeném rozhodnutí uvedl, že si žalobce „sám sledoval stupeň znečištění odtékajících odpadních vod ze SPS (i po uplynutí platnosti povolení), tudíž mu byla tato situace dlouhodobě známa a mohl ji průběžně řešit“. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a doplňuje, že žalobce sám opakovaně v průběhu správního řízení i v žalobě připouštěl, že k vypouštění odpadních vod do povrchových vod ze SPS, jejímž je vlastníkem, docházelo. Tuto námitku žalobce proto soud neshledal důvodnou. Správní orgán prvního stupně se pak s touto námitkou žalobce nemohl nijak vypořádat, jak se domnívá žalobce, neboť žalobce ji vznesl až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce dále namítal, že Krajský úřad Ústeckého kraje provedl zjištění, že z tělesa vodního díla i za dlouhého bezdeštného stavu vytéká odpadní voda v množství 7 – 10 l/s a že toto množství signalizuje, že se jedná i o vodu z okolních zdrojů nebo z povodí Podhořského potoka, tudíž jde o další důvod pro posouzení příčiny a zjištění, o jaké vody se fakticky jedná. K tomu soud uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uveden údaj o vypouštění průměrně 1,9 l/s odpadních vod, tedy množství značně nižšího než žalobcem odkazovaných 7 – 10 l/s. Tento údaj přitom vycházel z týdenního úředního měření provedeného měřicí skupinou Povodí Ohře, s.p. v období od 16. 7. 2012 do 23. 7. 2012 a promítl se v úvahách správního orgánu prvního stupně o výši sankce, jež byly potvrzeny žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného. Ostatně žalobce tento údaj či provedené úřední měření v průběhu správního řízení ani v žalobě nijak nezpochybňoval. Ani tato námitka žalobce proto není důvodná.

K námitce žalobce o tom, že správní orgán prvního stupně neprovedl dokazování navrženými důkazy, přičemž žalovaný měl tento postup schválit a dopustit se stejného pochybení, soud uvádí, že žalobce podal správnímu orgánu prvního stupně svoje vyjádření ze dne 24. 9. 2012, v němž žádný důkazní návrh neučinil. Ve vyjádření ze dne 22. 10. 2012 žalobce odkázal na komentář společnosti AQUATEST a.s. a přiložil plnou moc k zastupování touto společností ve správním řízení; ke komentáři společnosti AQUATEST a.s. (které bylo správním orgánem prvního stupně s ohledem na jeho obsah, jakož i s ohledem na přiloženou plnou moc považováno za vyjádření žalobce) byla předložena pouze dvě nesouhlasná stanoviska Povodí Ohře, s.p. (ze dne 23. 3. 2009 a 14. 12. 2010) s prodloužením (či vydáním nového) povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, jež jsou již obsažena ve správním spise. Jiné důkazní návrhy žalobce

před správním orgánem prvního stupně neučinil. Správní orgán prvního stupně učinil tyto dokumenty předmětem svých skutkových zjištění, nic to však nezměnilo na jeho právním názoru, že žalobce nepožádal o vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, přičemž vypouštěním těchto odpadních vod do vod povrchových bez povolení ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. došlo ke spáchání správního deliktu dle § 125a odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. Soud podotýká, že žalobce žádný důkazní návrh neučinil ani v odvolacím řízení, a proto ani žalovaný nemohl žádný důkazní návrh opomenout. Soud k této žalobní námitce dále uvádí, že žalobce v žalobě koneckonců ani nespecifikoval, které důkazy byly správním orgánem prvního stupně či žalovaným opomenuty. Soud s ohledem na všechny tyto skutečnosti, velmi obecně formulované námitky žalobce o neprovedení navrhovaných důkazů a o porušení § 51 s.ř., považuje předmětné námitky za nedůvodné.

Žalobce rovněž namítal, že nebyly provedeny důkazy listinou ve smyslu § 53 odst. 1 a odst. 6 s.ř., že mohl být proveden důkaz ohledáním ve smyslu § 54 s.ř. a dále odkazoval na § 52 s.ř., podle něhož správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Soud k této (rovněž velmi obecně) formulované námitce uvádí, že správní orgán prvního stupně z nejrůznějších důkazů (protokol o kontrolním zjištění správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 11. 2011, protokoly o zkoušce prováděné Povodím Ohře, s.p. na základě objednávky žalobce v letech 2009 – 2011, zpráva o úředním měření Povodí Ohře, s.p. v termínu 16. 7. 2012 – 23. 7. 2012, informace poskytnuté Krajským úřadem Ústeckého kraje atd.), jakož i z tvrzení samotného žalobce (který během správního řízení připustil jak vypouštění odpadních vod do vod povrchových, tak i skutečnost, že nepodal žádost o vydání povolení ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., přičemž v celém správním řízení fakticky jen vznášel argumenty, pro které měl za to, že se objektivní odpovědnosti za správní delikt zprostil) dospěl ke skutkovým zjištěním, na jejichž základě učinil právní závěr o naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu, za který uložil sankci. Soud má s ohledem na množství provedených důkazů i na vyjádření samotného žalobce v průběhu správního řízení za to, že důkazy provedené správním orgánem prvního stupně byly dostatečné ke spolehlivému zjištění stavu věci, tj. nedošlo k porušení § 52 s.ř. Z tohoto důvodu má soud za to, že provádění důkazu listinou ve smyslu § 53 s.ř. či důkazu ohledáním ve smyslu § 54 odst. 1 s.ř. ve správním řízení bylo nadbytečné; správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepochybili, jestliže tyto důkazy neprovedli. Soud nad rámec výše uvedeného podotýká, že žalobce navíc žádný takový důkazní návrh v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně ani před žalovaným nevznášel. Ani tuto žalobní námitku proto soud nepovažuje za důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.